

„Dat geloof ik ook,” zeide grootmoeder.

„De drommel mag weten, waar het vandaan komt,” gromde de oude man nu, terwijl hij driftig zijnen zilveren pijpenvroeter opnam en de pijp begon uit te halen en daarbij zoo stevig klopte, dat grootmoeder voor het leven van den armen pijpekop begon te vreezen.

Intusschen had grootmoeder het kooltje van zijne asch ontdaan met één van de breinaalden, en grootvader wilde juist naar den tabakspot grijpen, om het nog eens met zijn pijpje te probeeren, toen de deur plotseling open ging en de vroolijke kindertroep onaangediend naar binnen stormde.

„Wel, heb ik van mijn leven!” zeide grootmoeder, terwijl ze haar breiwerk haastig neerlegde.

„Jou wilde bengels,” riep grootvader uit, en keek daarbij nog onvriendelijker dan bij het uitkloppen van zijne pijp.

„Wij komen u laten zien, wat het kerstkindje gebracht heeft,” riep de oudste der jolige bende uit.

„Wat moeten ze hebben? vroeg de oude man op alles behalve vriendelijken toon aan „zijn oudje.”

„We moeten eens zien, wat het kerstkindje gebracht heeft,” herhaalde grootmoeder.

„Ozoo! —” zeide grootvader. „Laten ze daar dan zoo'n lawaai niet bij maken.”

Nu keken de kinderen bedrukt voor zich en schenen in twijfel, of het wel geraden was te blijven.

Grootmoeder wenkte hen, om naderbij te komen. „Grootvader is doof,” zeide zij, „en dan klinkt hem zulk een leven zoo raar in de ooren. Kom, laat hem nu de geschenkjes maar eens zien.”

Op grootmoeders vriendelijke toespraak vroolijkten al de gezichtjes weder op, maar zij schenen het toch verkieslijk te vinden, om de geschenkjes eerst aan de vriendelijke oude vrouw te toonen, terwijl zij grootvader schuchter en van terzijde aankeken.

Deze had intusschen de pijp weer aan het branden gekregen en begon weldra ook schik te krijgen in het aardige troepje, dat om grootmoeders schoot eenen kring vormde.

Toen al het moois bekeken was, bleven de kinderen nog wat dralen. De nieuwe kachel werd aan alle kanten bekeken. Een van de jongens opende de deur en kreeg lust, om het vurig gloedje door te prikken. Hij greep naar den pook, maar grootmoeder hield hem bij den arm vast.

„Één prikje maar,” vleide hij met zijn aardig stemmetje.

„Één prikje dan,” herhaalde grootmoeder, waarop zij zijnen arm losliet. „Maar voorzichtig dan, voorzichtig.”

De kachel begon aanstonds na het prikje te snorren, dat het een lieve lust was, tot groot vermaak van de kinderen. Nu moest de kleine gut ook een klein schepje kolen op de kachel doen, wat grootmoeder ook toestond.